

raabe sig den frisindede Kommunallov-
givning, den demokratiske Folkeskolelov-
givning, Juryloven, Fabrikloven, den radikale
Reform af den lærde Skole og endelig Lov-
givningen paa det her omhandlede Om-
raade. For dette Omraades Vedkommende
tror jeg, man maa erkende, at Æren der-
for først og fremmest ligger hos en enkelt
Mand, den udmærkede Jurist, Rigsadvokat
Getz, som uden Hensyn til sin politiske
Anskuelse upartisk har stillet sine store
Evner til de vekslende Regeringers Raadig-
hed. Ved Loven af 6te Juni 1896 har
Norge faaet en i alle Maader fyldest-
gørende Lovgivning paa dette Omraade —
jeg siger Loven, men jeg skulde sige Lo-
vene, thi der er to. Den ene er en Re-
form af Straffeloven omtrent i den Retning,
hvori nærværende Lovforslag gaar, den
anden er en Lov om Oprettelse af Værge-
institutioner og Oprettelse af Anstalter.
Den Lov vil kunne være et Forbillede for
os, hvis det skulde vise sig nødvendigt for
os under fremdeles Stagnation i Arbejdet
fra Regeringens Side i større Omfang end
ved nærværende Lovforslag at tage Initia-
tivet til Lovgivning. Naar man sammen-
ligner den norske Lovgivningsvirksomhed,
der har fundet Sted baade paa andre Om-
raader og paa dette, med den Stillestaaen,
den Marsch paa Stedet, som særtegner vort
Lovgivningsværk i de senere Aar, ja, saa
tror jeg ikke, man kan andet end ogsaa
deri se et Udtryk for, hvad Nytte et virke-
ligt konstitutionelt Regimente er for et
Land. Jeg sagde før, at Udviklingen i
enkelte Retninger gaar imod Reaktion, i
andre Retninger mod Fremskridt, der er
under alle Omstændigheder Liv, Bevægelse,
der er alt det, som vi savne herhjemme.
Men er det nu en Gang saa, saa er det jo
i alt Fald godt, at der er Lande med en
Befolkning, som ligner vor, som er be-
slægtet med den danske, med Samfund,
som i mange Henseender have en ældre
Lovgivning tilfælles med os og leve under
Forhold, som svare til vore, som vi kunne
se hen til som Forbillede. Vi kunne gaa
med større Tryghed, end vi maaske ellers
vilde have Mod til at gøre, og end tidligere
Regeringer og den højtærede Regering hid-
til har lagt Mod for Dagen til at gøre.
Hvis vi levede under andre politiske For-
hold, vilde jeg sige, at det Forslag, vi her
lægge paa Tingets Bord, vilde være et Ud-
tryk for, at Folketinget sagde: Nu ville vi
ikke længer finde os i denne Tilstand, nu
kræve vi den forandret, nu kræve vi en ny
Lovgivning paa dette Omraade. Ak, saa-
ledes ligge jo Forholdene ikke her i Dan-

mark. Men dette i det mindste har jeg
Lov til at sige, at vi kunne lægge for
Dagen det, at Folketinget i det mindste for
sit Vedkommende ikke længer vil bære
Medansvaret for, at der ikke sker noget i
Retning af Forsorg for Samfundets for-
sømte Børn. Det er dertil, Forslagsstil-
lerne bede om de Herrers Bistand, og det
er i den Aand, vi haabe, at det høje Ting
vil behandle nærværende Lovforslag.

Borghjærg: Den ærede Taler, som
nu satte sig, advarede imod at bruge stærke
Ord om denne Sag, og det er en Advarsel,
som vel kan gøres nødvendig. Det kan
nemlig ikke nægtes, at naar man kender
den Sags Historie, som nu ogsaa den
ærede Taler har skitseret, fristes man i
høj Grad til at bruge stærke Ord. Dog
vil jeg sige, at man samtidig gribes af
triste Tanker, af en saa vemodig Stem-
ning, at den næsten er i Stand til at kvæle
de stærke Ord, som mulig kunde undslippe
en. Det er vistnok noget uhorrt, at en
Regering har nedsat en Kommission og
dermed erkendt, at der trængtes til en
Reform paa det Omraade, der omfatter de
vanrøgtede Børns Frelse, og at denne
Kommission har afgivet en saa godt som
enstemmig Betænkning, der samler en stærk
offentlig Mening om sig, men at man ikke
desto mindre lader denne Betænkning ligge
og samle Støv og Skimmel i fem Aar i
Træk, uden at der af de efterfølgende Re-
geringer, der have nærret de samme politi-
ske Anskuelser som den, der nedsatte
Kommissionen, gøres det allermindste for
at gennemføre de Forslag, som selve Re-
geringskommissionen har fremsat. Fem
Aar er der gaaet. Det var i Februar
1895, at Børneopdragelseskommis-
sionen blev færdig, og om et Par Dage have vi
Februar 1900; men fra Regeringens Side
er der intet gjort for blot at gennemføre
det mindste af de Forslag, som denne Re-
geringskommission har fremsat. Det kan
kun fylde en med triste Tanker. Dertil
kommer, at det jo ikke er paa alle Om-
raader, at al Ting staar saa stille. Vel er
der en almindelig Stagnation her i Landet,
men der er dog Omraader, hvor der gen-
nemføres Lov efter Lov. Her tale vi om
Menneskebørnenes Opdragelse, men hvor
det f. Eks. gælder Husdyravlen, er der
stærk Fremgang og Fremskridt. Der faa
vi Lov efter Lov, og Love revideres og
gennemarbejdes paany. Der blev i Efter-
aaret nedsat en ny Regeringskommission
til atter at redigere de gældende Love.
Ser man efter paa Finansloven, vil man